

Một Bài Thơ

Hồi mình xa Đất Nước, có hẹn ba năm về...Rồi mình đi mãi mê...giống những người đi trước!

Ba năm...chắc ngàn thước? Mình mỗi thì quay lui! Xưa, có chữ "khứ hồi", nay thì thôi vĩnh viễn!

Má mình bỏ cái giếng / hết mức nước tưới cây...Em mình cứ uống say / rồi thì nó cũng chết!

Còn vài người, chưa hết / mà mình cũng không về! Ly khách là khách ly, con đường nhỏ cứ tới...

Ba năm Má có đợi / chỉ thấy trời nắng mưa!
Mười năm vẫn là chưa! Chưa có bài thơ đẹp!

Hỡi những người mắt biếc / tha tôi nhé hẹn hò! Tôi làm ngàn bài thơ...chỉ một lời là hẹn!

Một lời thôi vẫn ghen như gà mắc tóc chẳng? Tỉ tỉ năm vàng trắng té ra là giọt lệ!

Giọt lệ ai cầm xé đêm mồng Tám, mồng Mười? Giọt lệ có bốc hơi đêm Ba Mười, mồng Một!

Nói cho mặt trời khóc...Nói cho rừng cháy thêm...Nói cho con sông quên những cái cầu không có!

Ôi tôi nói với gió!

Tôi nói đã mười năm...Nhiều hơn một mười năm...Nhiều hơn Rằm Nguyệt Thực! Nói như thể tương tức...con cú rúc đêm đêm...bao nhiêu sao mọc lên? Bao nhiêu sao đã lặn?

Đêm nay đêm thanh vắng, tôi làm thơ thật buồn. Thương quá nha Quê Hương...Hoa Quỳ Vàng Trên Núi...

Hoa quỳ vàng bên suối...hai cái chân ai đuổi...một con suối quanh co...gửi em một bài thơ...

Trần Văn Lệ